

emlékünnepe Canberrában és Sydneyben

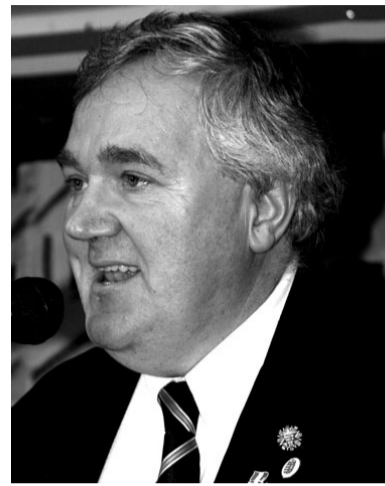
Csaba Gábor

Stopic Lóri

Gellért Milós

Gerecs Károly

v. Bene Ferenc

előadta Liszt Ferenc, *Vigasztalás* című művét; **Kákonyi Angelát**, aki Tompa Mihály, *A madár a fiaihoz* című allegorikus költeményét adta elő. Mindhármukat a hálás közönség elismerése jutalmazta.

A bevezető számok után **Kardos Béla**, a NSW-i Magyar Szövetség elnöke, köszöntője következett:

„A NSW-i Magyar Szövetség tagszervezetei nevében köszöntöm a forradalom és szabadságharc emlékére egybegyűlt honfitársaimat. Soraink sajnos fogyóban vannak. Pedig most lenne igazán szükség a második Orbán-kormány által deklarált Nemzeti Együttműködési Rendszer jegyében minden honfitársunk közreműködésére. Az ideai országos választásokat követően új, reményeinket valóra váltó, korszak kezdődött. A kétharmados többség erejével az Orbán-kormány, egymás után hozza azokat a határozatokat, amik összezsengenek az általunk is megfogalmazott ajánlások szellemiségével: A Nemzeti Összetartozás Napjává deklarálta június 4-ét, a trianoni békediktátum, a kárpát-medencei Magyar Királyság szétszaggatásának 90 évvel ezelőtti napját. Kiterjesztette ennek következtében az utódállamokba került őshonos magyarok és a nagyvilágba szétszóródott magyarok számára a magyar állampolgárság felvételének lehetőségét. Sőt, tervezik az alkotmányból törölni azt a passzust, mely kizárólag csak a Magyarországon állandó lakóhellyel rendelkező magyar állampolgároknak biztosítja a választáson való részvétel jogát. A jövő évi költségvetés, a gazdaság rendbetétele az adórendszer reformjával, és az államadósság kezelhetése céljára bevezetett válságadókkal, az elmúlt nyolc év mélyrepüléséből való felemelkedést segítik elő, amivel csak egyetérthetünk. Az új nemzeti együttműködési rendszerben a határon túli és a külföldi magyarok stratégiai ügyével megbízott minisz-

terelnök-helyettes, **Dr. Semjén Zsolt**, a KDNP elnöke, elfogadta meghívásunkat, s úgy volt, hogy ma együtt ünnepel velünk. Sajnos, a sorjázó kormányzati ügyek ebben meggátolták, s ezért most csak a számunkra küldött köszöntőjét tudom felolvasni:

„Kedves Ausztráliában élő Honfitársaim! Szeretettel küldöm köszöntésemet az 1956-os Forradalom és Szabadságharc tiszteletére rendezett ünnepségükre. Öröm tudni, – bár generációkra vagyunk 1956-tól – hogy mind a mai napig ünnepi megemlékezések sora tartja életben a *Hazától távoli vidékek magyarságában is a szabadságot hozó, majd vérbefojtott napok emlékét. Addig él az ünnep, míg a lélek ébren tartja. Mert fontosnak érzi, mert ma is van számára üzenete, erőt adó kisugárzása. Ebben az értelemben elmosódnak a távolságok, hiszen olyan egyetemes üzenetet hordoz a forradalom és szabadságharc emléke, ami minden földrészen érthető napjainkban is. Ezért hallotta meg a világ 54 éve kiáltó szavunkat, de az akkori világpolitikának nem állt érdekében megőrizni 1956 októberének üzenetét. Véres erőszakkal leverték, és visszaparancsoltak bennünket a megszállott országok soraiba. Nyílt, majd alattomosan lappangó diktatúra próbálta kitörölni emlékezetünkől szabadságharcunk emlékét. Ebben az esztendőben másként köszönt ránk az ünnep. Magyarországon elkövetkezett tavasszal az az idő, mely feledtetheti az elmúlt esztendő méltatlanságát. Nem nehezedik ránk már az a politika, amit a forradalom elfojtóinak örökösei kényszerítettek az országra. Ma felemelt fejjel, békében emlékezhetünk szabadságharcos vértanúinkra. Az ünnepet illik nem csak szavakban, hanem tettekben is köszönteni. Nagy adósságot törlesztve az új parlament, törvényt alkotott a nemzeti összetartozásról, és megnyitottuk az utat a határon túl élő honfitársaink*

magyar állampolgársága előtt. *Kérem fogadják a Magyar Kormány köszöntését, kívánva, hogy messzi földön is érezzék, Magyarországot kapuja nyitva áll Önök előtt.*”

Köszönjük a miniszterelnök-helyettes úr üdvözlését. Példának említem elfoglaltságai közül, hogy november 5-ére hívta össze a Magyar Állandó Értekezletet, amit az előző kormányok hat éven át jelöltek, mert nem mertek, vagy nem akartak konfrontálni az Országgyűlés elenzéki pártjai, a határon túli és a külföldi magyarok legitím képviselőivel. Most megtört a jég, s az új kormány a nemzeti együttműködés jegyében egybehívta a MÁÉRT-et, aminek november 5-ei budapesti ülésére a NSW-i Magyar Szövetség elnökeként, meghívást kaptam.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim, kedves Honfitársaim! Abban a szerencsés helyzetben vagyunk, hogy Magyarországnak a Nemzeti Együttműködés Rendszerét deklaráló új kormánya képviselve van ünnepélyünkön **Csaba Gábor** nagykövet úr személyében. Ezennel felkérem a Nagykövet urat, hogy szíveskedjék a dobogóra jönni, és a nemzeti összetartozást meghirdető magyar kormány nevében szólni hozzánk.

Következő számként **Harasta Emőke** tisztán csengő hangja szólalt meg. Elénekelte örömeinkre: *Sír az út előttem, Látom az életöm, Repülj madár repülj, szép erdélyi népdalokat.*

Az ünnepi beszédet **Gerecs Károly** tartotta. Beszédében – miután 56-ban mindössze egy éves volt –, inkább a forradalmat és szabadságharcot követő évtizedek hangulatát idézte: „A hatvanas évektől ellenforradalomnak nevezték és tabuként kezelte a témát az akkori hatalom. Érdekes volt, hogy hiába arattak teljes győzelmet a forradalom felett, és hiába birtokolták a teljes médiát: rádiót, újságokat és a televíziót – tehát ellen- vagy más vé-

lemény nem hangozhatott el –, mégis féltek 56 szellemétől, mert ekkor szembesültek először az általuk oly sokat emlegetett néppel. Azzal a néppel, amely ha csak pár napra is de szabad lett, és kimondhatta őszinte véleményét, hogy miből van elege és mit szeretne. Jellemző volt erre a korra, hogy amikor a *Csinibaba* című rádióműsor egyik jelenetében, a heti nyertes lottószámokat olvasták be, sorban az utolsó szám 56 lett volna... ekkor a bemozdó közölte, hogy az utolsó nyerőszám megtalálható lesz a holnapi Népszabadságban. Ezek az elhallgatások végig kísérték életünket. Az én nemzedékem előtt a felnőttek kerültek a témát, mert az igazságot nem mondhatták el. Sem magukat, sem minket nem akartak bajba hozni, nehogy az iskolában másként beszéljünk, mint ahogy azt tanáraink tanították. A mi családunkban és baráti körünkben azért ha visszafogottan is, de birtokába jutottunk az igazságnak.”

A továbbiakban személyes élményeit mondta el, miként találkozott a témával mint gyermek, mint serdülő, ahogy a felnőttek burkolt megjegyzéseiből összeáll egy egészen másféle kép Ötvenhatról, mint amit hivatalosan erőltettek. Húsz évesen már volt alkalma idősebbekkel beszélgetni, amiből az jött ki, hogy akkor már „ki lehetett bírni” de az előző Rákosi-rendszer az borzalmas volt. Később, Erdélyben járva érzékelte a Ceausescu-kultusz borzalmait látván az akkori helyzetet, amit '56-ban már nem tűrhettek a magyar nép.

„A Nyugatot nem segítette leírni minket és nem állt ki a magyar szabadság érdekében. A forradalom utáni megtorlás iszonyú méretű volt a kivégzettek száma több százra tehető. Az emberek '56 után levonták a tanulságot: semmit sem tehetünk, bele kell nyugodni a kommunista diktatúrába, sehonnán sem várhatunk segítséget. A

Kádár-rendszer kimondta: – Aki nincs ellenünk az velünk van. Végezetül, ha beszélhetek az '56 után felnőtt nemzedék nevében, akkor hálával tartozunk az előző generációnak, hogy elsöpörték a gyűlölt Rákosi-rendszert és rákényszerítették a Kádár-rendszert egy élhetőbb ország kialakítására. Köszönöm az '56-osoknak, hogy emelt fővel járhatok a nagyvilágban, mert olyan néphez tartozom, amelynek volt bátorsága fellázadni és szembeszállni egy olyan diktatúrával és egy olyan nagyhatalom fegyveres erejével mint a Szovjet Unió, – valljuk be őszintén nem sok reális esély-lyel.”

A műsor második részében **v. Mécs János** adta elő *Október 23 piros nap a naptáron* című saját költeményét, majd **Gellért Miklós** ismertette meg velünk, zongorán eljátszva, az általa komponált szabadságharcos indulót, aminek szövegét **v. Mécs János** írta, valamint további ismert indulókkal szórakoztatta a közönséget.

A nap fénypontja volt **Gáspár András** szavalata: *Márai Sándor, Menyből az angyal és Vörösmarty, A vén cigány* című költeményeket adta elő művészi szinten. Vastapsot aratott kitűnő előadói készségével.

Befejező számként **Stopic Lóri**, *Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarországot* című dalsokra a zongorán, magával ragadta a hálás közönséget, és együtt énekeltek vele: *Hogyha ír majd Ede-anyám, Akkor szép az erdő, Álmodó Tiszapart, Elindultam szép hazámból.*

v. Bene Ferenc megköszönte a szereplőknek, rendezőknek, a süteményeket készítő hölgyeknek, és a hang és fénytechnikát ellátó **Kozák György**nek önzetlen közreműködését.

Bejelentette, hogy az ünnepély bevétele a magyarországi vörösiszap katasztrófa áldozatainak ajánlják fel és további adományokat e célra szívesen fogadnak. A Himnusz elénekkelésével zárult a felemelő ünnepség.

Gáspár András

Kákonyi Angela

v. Mécs János

Harasta Emőke

Kákonyi Attila